Проповідник 2

Марність людських змагань, багатств, утіх та приємностей 1-23; усе добро від Бога 24- 26

1 Я мовив сам до себе: Нум випробую тебе радощами: заживай добра! Але й це марнота.

2 Про сміх я сказав: Він безумний! - а про радість: Яка з неї користь?

3 Я намагавсь у моїм серці звеселяти вином моє тіло, тоді, як ум мій проводив усім розумно, а й віддаватись дурощам, аж докіль не побачу, в чому полягає щастя синів людських, які трудяться під небом за час короткого віку їхнього.

4 Я взявся був до великої праці: набудував собі будинків, насадив собі виноградників,

5 розвів собі сади й городи і насадив у них усякого дерева плодового.

6 Я накопав собі ставів на воду, щоб буйний гай з них поливати.

7 Придбав собі рабів і рабинь; була у мене й доморосла челядь; посілостей також, товару та овець була велика сила в мене, більш, ніж у всіх, що були передо мною в Єрусалимі.

8 Та й золота я нагромадив собі й срібла, і скарби царів та областей. Завів собі співаків і співачок, і втіху синів людських, жінок усякого роду.

9 Отак я став великим і перевищив усіх, що були передо мною у Єрусалимі; та й мудрість моя теж зосталась при мені.

10 Чого б не забажали мої очі, я не боронив їм, не позбавляв серця мого ніякої радости. Бо серце моє веселилось усяким моїм трудом, і це був мій пай з усього мого труду.

11 Тоді я глянув на всі діла, що руки мої вчинили, і на той труд, що ним я трудився; і ось: геть усе - марнота й гонитва за вітром, і ніякої з того хористи під сонцем.

12 Заповзявсь я придивлятись, що воно таке мудрість, глупота й нерозум. Бо що буде чинити той, хто по цареві прийде? Те саме, що вже робилось.

13 І я побачив, що мудрість перевищує глупоту, як світло перевищує темінь.

14 "Очі мудрого на голові у нього, а дурний ходить у темноті." Та я й те зауважив, що одна доля їм усім судилась.

15 І я подумав у моєму серці: якщо доля дурного випаде й мені, навіщо тоді мені моя більша мудрість? І от я мовив сам до себе: І це також марнота,

16 бо ні про мудрого, ні про дурного нема згадки повіки, а вже в найближчій будучині все буде забуте. І як мудрий, так само й дурний умирає!

17 І так я зненавидів життя, бо поганим здалось мені те, що діється під сонцем: бо все лиш марнота й гонитва за вітром.

18 І зненавидів я ввесь мій труд, яким, було, трудився під сонцем, тому що залишу його іншому, що буде по мені.

19 А хто знає, чи він буде мудрий, а чи дурний? Однак орудуватиме всім моїм трудом, що ним трудивсь я та мудрував під сонцем. І це теж - марнота.
20 Ось чому зневірилось моє серце в усім моїм труді, що ним трудивсь я під сонцем.
21 Буває бо чоловік, який трудився розумно, вміло та з хистом, однак, лишає свою частку чоловікові, що не трудився над нею, -це теж марнота й велике зло.
22 Бо що буде людині за всю його працю та журбу серця, яких завдає собі під сонцем?
23 Усі бо його дні лише біль, мука - його клопіт: навіть уночі не спочиває його серце; і це теж марнота.
24 Нема нічого ліпшого для чоловіка, як їсти, пити та зазнавати собі добра з своєї праці. Я спостеріг також, що це з руки Божої приходить.
25 Бо хто може їсти й пити без нього?
26 Бо, хто йому довподоби, тому дає він мудрість, знання й радість; грішникові ж накидає заняття збирати та нагромаджувати, щоб лишити тому, хто довподоби Богу. Та й це марнота й гонитва за вітром.